

Medlemmer af Folketinget Frank Aaen (EL) og Søren Søndergaard (EL) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til skatteministeren:

»Hvad vil regeringen gøre for at afklare diskussionen om lovligheden af de skattefradrag, der er givet i forbindelse med bankredninger, og hvad er regeringens planer for at få placeret et politisk ansvar i denne forbindelse?«
(Forespørgsel nr. F 14).

Skriftlig fremsættelse af forslag

Anne Baastrup (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig hermed at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en særlig fædreorlov.
(Beslutningsforslag nr. B 33).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Anne Baastrup (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig hermed at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et Ligestillingsombud og ændring af Ligestillingsrådet.
(Beslutningsforslag nr. 34).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 31: Forslag til lov om ændring af lov om byfornyelse og boligforbedring og lov om midlertidig regulering af boligforholdene m.v. (Forbedring af finansieringsgrundlaget i Byggeskedefonden vedrørende Byfornyelsesforanstaltninger m.v.).

Af boligministeren (Ole Løvig Simonsen).
(Fremsat 11/10 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt indlede med at sige, at vi kan støtte det af boligministeren fremsatte lovforslag, som primært har til hensigt at forbedre finansieringsgrundlaget i Byggeskedefonden vedrørende Byfornyelsesforanstaltninger.

Men når det er sagt, synes jeg også, det bør siges, at det ikke undrer os, at dette lovforslag kommer. Dengang man vedtog at lave Byggeskedefonden vedrørende Byfornyelsesprojekter, var vi meget skeptiske fra Socialdemokratiets side. Skeptiske, fordi vi ikke mente, man havde et ordentligt grundlag at gøre det på. Skeptiske, fordi vi mente, at det ville blive meget svært at udskille renovering fra den bestående bygning. Skeptiske, fordi vi mente, at den individuelle bygningsmæssige løsning, som typisk fremkommer, når vi taler om byfornyelsesprojekter, også ville blive noget, der kunne spille ind her.

Derfor stillede vi mange kritiske spørgsmål, var meget betænkelige ved det og havde faktisk store problemer med at sige ja til forslaget, som det forelå på daværende tidspunkt.

Vi var bekymrede for, at det her ville være en ret uoverskuelig opgave at tage fat på. Vi var bekymrede for, at den ene procent ikke ville komme til at slå til. Vi kunne ikke få styr på, hvad det ville komme til at beløbe sig til, når man skulle klare tre opgaver: eftersyn, skadedækning og forvaltning.

Vi må også konstatere, at med det, der nu ligger små 5 år efter, og med de prøveeftersyn, der allerede er foretaget, var vores bekymring dengang ikke helt ved siden af.

Jeg kan så glæde mig over, at boligministeren her kommer med et veldokumenteret grundlag og har fundet en løsningsmodel, som meget gerne også for fremtiden skulle vise, at der nu er styr på det, og samtidig ærgre mig lidt over, at vi dengang så et ikke særlig velbearbejdet forslag – et typisk produkt fra den tidligere borgerlige regering – blive kørt igennem.

Men det af boligministeren fremsatte forslag med de halvanden procent kan vi støtte, som det ligger her.

Erling Oxdam (V):

§ 1 i det lovforslag, der nu foreligger, har Venstre ikke noget imod, og jeg har derfor ikke mange bemærkninger til denne bestemmelse.

Vi synes, at en forhøjelse fra 1 til 1½ pct. af byggeudgifterne er moderat, og merudgiften for staten og kommunerne på ca. 32 mio. kr. i tidsrummet 1996-99 svarende til godt en halv snes millioner kroner om året er jo småpenge i forhold til den samlede beløbsramme på 2,8 mia. kr.

Man kunne så diskutere, hvorfor det er det offentlige – stat og kommune – som deler denne ene procent, der nu skal være halvanden, som skal betale. Men det skal ses i forbindelse med, at hele byfornyelseslovgivningen er om offentlig støtte til byggeri, som er blevet utidsvarende, så derfor kan man vel ikke indvende noget imod det, og denne udgift er som sagt også forholdsvis overskuelig.

Man kan nærmest sammenligne denne udgift med en slags forsikringspræmie for kommunen, som derved er med til at sikre, at pantet er i orden, at disse forbedringsarbejder og navnlig istandsættelsesarbejder nu også er i orden, og det er jo det, der koster – både eftersynet, administrationen af det og selve udbedringen – så det kan jeg ikke sige så meget imod.

Derimod bryder vi os ikke om § 2, som fru Lissa Mathiasen ikke sagde noget om, idet man her indfører en bindingspligt for det, vi ellers troede nu skulle liberaliseres, nemlig småhuse- ne med seks lejligheder og derunder. Vi kan ikke forstå, at man nu vil tage dem med her. Man siger godt nok i den skriftlige fremsættelse, at der ellers ikke er særlige ændringer, kun nogle småting, der har relation til Grundejernes Investeringsfond. Men vi synes, det her er en ubehagelig bestemmelse, og derfor vil vi ikke kunne stemme for den. Den må vi forhandle om i udvalget.

Derimod er vi indforstået med alle de forbedringer for Grundejernes Investeringsfond, som der er forslag om, både med hensyn til at give lån til Byggeskadefonden – spørgsmålet er, om den hidtidige garanti overhovedet har været lovlig, men det er jo ligegyldigt nu, hvor der bliver skaffet lovhjælp – og at man kan låne større beløb ud. Det synes vi er udmærket.

Vi synes også, det er udmærket, at det fra nu af bliver Hypotekbanken, der alene har administrationen af disse lån, og at det er til Finansministeriet, man klager – ikke fordi jeg tror, man får en dårlig behandling i Boligministeriet, men det er dog finansielle spørgsmål.

Gitte Seeberg (KF):

Ligesom den socialdemokratiske ordfører var noget skeptisk, er Det Konservative Folkeparti også noget skeptisk, særlig når det drejer sig om øgede udgifter for det offentlige.

Da Byggeskadefonden blev etableret i 1990, gik man ud fra, at fondens økonomi kunne løbe rundt inden for samme beløbsramme som Nybyggefonden, nemlig med 1 pct.

Byggeskadefonden skal anvendes til afhjælpning af byggeskader i forbindelse med ombygningsarbejder på byfornyelseslovens område. Det siger derfor sig selv, at der er tale om mange flere enkeltsager, som ministeren også angiver i bemærkningerne til lovforslaget. Af den grund kræves også mere administration, som det er et problem at finansiere inden for den gældende ene procent af ombygningsarbejdernes størrelse.

Loven om Byggeskadefonden står for et 5-års-eftersyn, og skal fonden fortsat opretholdes, taler meget for, at beløbsrammen skal hæves til 1,5 pct.

Med hensyn til administration af fonden har jeg nogle spørgsmål under udvalgsarbejdet. Vi vil selvfølgelig gerne have belyst, hvordan midlerne fordeles, og om det rent faktisk er en nødvendighed med øgede udgifter. Det Konservative Folkepartis endelige stillingtagen må derfor afvente udvalgsarbejdet, idet det dog bemærkes, at vi er meget positive over for ændringen. Det er en sag, der skal være i orden.

Hvad angår forslaget om Grundejernes Investeringsfonds mulighed for at yde lån til Byggeskadefonden, kan vi støtte dette. Det lyder fornuftigt, at fonden fremover også kan støtte andre formål end dem, der er nævnt i den tidligere lov.

Derimod er vi ligesom Venstres ordfører meget skeptiske over for forslaget om ændring af boligreguleringslovens § 18 b, så denne fremover omfatter ejendomme med mere end to beboelseslejemål frem for de tidligere seks. For den ejer, der har en meget lille udlejningsejendom, er der tale om betydeligt øgede administrative opgaver, og det synes ikke at være nødvendigt, så den del af lovforslaget kan vi heller ikke støtte. Men lad os se på det samlede lovforslag under udvalgsarbejdet.

Villy Søvnald (SF):

Det er et ret så teknisk lovforslag, vi behandler, som skal sikre, at der er midler til rådighed, både til at forestå 5-års-eftersyn, til at afhjælpe byggeskader, til at formidle erfaringer og til at dække skader.

Vi kan også læse i lovforslagets bemærkninger, at midlerne i dag tilvejebringes ved at betale 1 pct. af de godkendte ombygningsudgifter til fonden, og at kommunerne i første omgang betaler, men at halvdelen derefter dækkes af staten. Det har nu vist sig at være for lidt, hævdes det i bemærkningerne til lovforslaget, og det foreslås derfor hævet til 1,5 pct.

Jeg skal sige, at vi ikke opfatter det som det store kontroversielle forslag. Men vi vil under udvalgsarbejdet specielt være optaget af at få besvaret nogle mere teknisk betonedede spørgsmål bl.a. vedrørende administrationsudgifterne.

Vi noterer os, at Grundejernens Investeringsfond skal bidrage for at sikre, at der er nogle midler, der her og nu stilles til rådighed. Vi har kigget meget efter, hvad forrentningen er, og vi kan se, at det er noget, der senere skal aftales. Da vi har forstået, at Grundejernens Investeringsfond er forholdsvis kapitalholdig forstået på den måde, at den også finansierer godgørende virksomhed over for interesseorganisationer på boligområdet, vil vi specielt være optaget af, hvilken rentesats man fastsætter på dette område. For det er klart, at man sagtens kan udøve godgørende virksomhed over for organisationer rundt omkring, hvis det er staten, der i øvrigt betaler renterne.

Vi har i modsætning til Venstre og De Konservative slet ingen problemer med at regulere boligmarkedet, tværtimod, om man så må sige. Nu skal vi ikke tage den store generelle debat om boligregulering, men jeg synes nok, man ganske stilsfærdigt kan konstatere, at de steder, hvor man igennem 1980'erne og 1990'erne har afreguleret boligmarkedet, har det medført så store stigninger i boligudgifterne, at det dels betyder, at nogle mennesker bliver ramt på huslejen, dels at boligstøtteudgifterne i samfundet stiger dramatisk, fordi boligspekulationen i dette samfund er stigende.

Jeg synes egentlig, det er lidt overraskende, hvis både Venstre og De Konservative er villige til under alle forhold og helt uden regnestykker at sige: Boligspekulationen går vi ind for, det er noget, der ikke behøver at blive dokumenteret, det er vi af princip tilhængere af.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Da vores ordfører desværre ikke kan være til stede, skal jeg på ordførerens vegne sige, at Det Radikale Venstre kan støtte det fremsatte lovforslag.

Kirsten Jacobsen (FP):

Som flere ordførere allerede har sagt, er dette lovforslag jo mest et udtryk for en masse tekniske reguleringer af nogle allerede eksisterende regelsæt. Det synes jeg udvalgsarbejdet egner sig bedst til at få opklaret, så derfor vil jeg ikke bruge tid på at trække detaljer frem. Jeg vil meget hellere prøve på at give udtryk for nogle principper.

På dette område, hvor det drejer sig om byggeskader, står vi i en situation, hvor vi i hvert fald i de næste mange år fremover vil få voldsomme byggeskader, som skal udbedres. Enhver ved, at vi har været igennem en periode, hvor byggeriet har været for dårligt, og det kommer regningen for senere. Derfor synes jeg, at man skulle prøve at tage en debat om, hvordan det er mest rimeligt, at man klarer byggeskader i fremtiden.

Er det ikke sådan, at den, der udfører arbejdet, den, der opfører bygningen, påtager sig et ansvar for, at det arbejde er i orden? Var det derfor ikke meget mere rimeligt at forlange en lovpligtig ansvarsforsikring for de byggefirmaer, som opfører de bygninger, og som skulle være bundet i eksempelvis 10, 15 eller 20 år, hvor den skulle kunne komme til udbetaling?

Vi ved jo, at utrolig mange private andelsboliger er bygget i de her 80.000 kr.s-selskaber med det ene formål for øje: Når nu bygningen er færdig, lukker vi selskabet, og så er der 2 kr. og 40 øre tilovers til at dække eventuelle byggeskader. Det var det, som gjorde, at vi fik denne byggeskade-fond, og det betød så, at staten og kommunen med 50 pct. hver skal dele det ansvar, som i bund og grund påhviler den bygherre eller det entreprenørfirma, som har opført bygningen.

Det synes jeg der var perspektiv i at begynde at diskutere i stedet for at vikle rundt på nogle skruer og hver eneste gang sende regningen til dem, der er helt uskyldige, nemlig alle skatteyderne i Danmark. Det kan ikke være skatteyderne i Lemvigs ansvar, at der er nogle bygherrer, der har lavet betonsjusk på nogle ejendomme i Brøndby Strand. Det kan det ikke være.

Men når de principielle betragtninger nu er fremført – og jeg mener, det er rigtigt, at vi på et tidspunkt begynder at tage stilling til det – vil jeg også sige, at når det drejer sig om § 2, om bindingspligten i § 18 b, er jeg også noget betænkelig. Jeg synes, at Folketingets målsætning har været at afregulere boligområdet, og

her gør vi så det modsatte. Men jeg kan selvfølgelig godt se det hykleriske i, at når et folketingsflertal har vedtaget bindingspligt og regulering på en bestemt type ejendomme, skal de så være afreguleret, fordi man har glemt dem. Men jeg har den principielle opfattelse, at vi skal afregulere, vi skal ikke lave mere regulering.

Med hensyn til Grundejerns Investeringsfond er Fremskridtspartiets principielle opfattelse den, at lige så lidt som om centrale fondsdannelser i fagforeningsregi eller andre steder bryder vi os om centrale fondsdannelser, når det er på den anden side af vejen. Derfor mener vi, at midlerne i Grundejerns Investeringsfond burde udbetales og komme grundejerne til gode, og derfor skal vi ikke have flere bestyrelsesposter og flere bestyrelseshonorarer, som man kan udbetale til de grundejere, som er så heldige at kunne få del i dem. Det er vores principielle opfattelse, når det drejer sig om Grundejerns Investeringsfond.

Jeg synes, det er et mærkeligt synspunkt, som hr. Oxdam gav udtryk for: at de garantier, man har givet, sikkert ikke har været lovlige – det tvivler jeg faktisk også på – men skidt nu med det, for nu bliver de jo lovlige. Det er et lidt underligt synspunkt at høre fra en advokat.

Det er faktisk den stilling, Socialdemokratiet og boligministeren har indtaget, når det gjaldt hele den almennyttige sektor. Når den havde opført sig ulovligt hele vejen og i årevis, og man havde afdækket ulovlighederne, så gik man hen og lovliggjorde alt det, der havde været ulovligt, og så sagde man: Nu går det nok. Nu deler Venstre åbenbart det synspunkt. Det er jeg overrasket over.

(Kort bemærkning).

Erling Oxdam (V):

Det var naturligvis ikke min mening at udtale mig til fordel for, at en ulovlig handling skulle blive lovlig, når den nu senere hen bliver lovliggjort. Det var nærmest lidt drilleri over for boligministeren, som jeg ville sætte på prøve, for hidtil har det kun været i forbindelse med lov om boligregulering, at man har kunnet yde forskellige tilskud. Det har man ikke hidtil haft ret til i Grundejerns Investeringsfond – men det er jo noget af et skøn.

Men selve loven om byfornyelse og boligforbedring er i så nær familie med det øvrige lejelovskompleks, at jeg vil sige, at det er i hvert fald en meget lille fejl, hvis det overhovedet er en fejl. Det er det, jeg har spurgt boligministeren

om, og der er ikke nogen, der har noget imod, at man har udøvet et skøn og altså har givet denne garanti på 15 mio. kr. over for Byggeskedefonden.

Til gengæld kunne jeg så drille fru Kirsten Jacobsen med, at hun tilsyneladende blandede Byggeskedefonden her i privat udlejning efter lov om byfornyelse og boligforbedring sammen med den byggeskedefond, man har inden for lov om boligbyggeri, og som jo er noget helt andet, der kun eller i væsentlig grad tager sigte på nybyggeri, hvor det i denne lovgivning er med hensyn til reparationsarbejder.

Keld Albrechtsen (EL):

Det er korrekt, at der i fru Kirsten Jacobsens indlæg var en vis sammenblanding af de to fonde, men der er selvfølgelig det fælles problem – og det kan vi ikke se bort fra, når vi diskuterer en sag som denne – at vi med offentlige midler faktisk er med til at løse en opgave, som industriens ejere retteligt burde have ansvaret for. Det er endnu et af de tilfælde, hvor man kan sige, at arbejdsgivere og industriorganisationer får stukket snabelen i de offentlige kasser. Det er der jo desværre mangfoldige eksempler på.

Ikke desto mindre vil vi fra Enhedslistens side tilkendegive, at sådan som de ting nu er skruet sammen, er det klart, at de problemer, der er med disse byggeskader, skal løses. Så må vi prøve, om vi kan få mere rimelige principper igennem over for byggeindustrien på længere sigt. Men det skal naturligvis løses, og så må det offentlige være med til at gå ind, som landet ligger nu.

Jeg vil godt i den forbindelse komme lidt ind på det spørgsmål, som også fru Kirsten Jacobsen var inde på, nemlig hvordan man grundlæggende forhindrer byggeskader. Det gør man grundlæggende ved, at vi får finansieringsordninger for den offentlige byfornyelse og for det almennyttige nybyggeri, der gør det muligt at bygge i en ordentlig kvalitet.

Vi har f.eks. det problem, at rammebeløbet for almennyttigt byggeri i øjeblikket er blevet en spændetrøje, der faktisk gør det meget vanskeligt især i hovedstadsområdet at opføre byggeri, der har den tilstrækkelige kvalitet, så der er flere ting, der spiller ind, og som skal med, hvis vi på længere sigt skal forhindre disse byggeskade-problemer.

Til det konkrete lovforslag vil jeg ydermere tilslutte mig det, som hr. Villy Søvndal spurgte om, og som vi også meget gerne vil have belyst i

udvalget: niveauet for disse administrationsudgifter. Det kunne være muligt at stille det spørgsmål, om ikke administrationen på dette område er noget dyr. Vi skal huske, at Grundejernes Investeringsfond forvalter lejernes midler, godt nok under forhold, som lejerne ikke har nogen indflydelse på, men sådan er det jo som regel her i samfundet: at lejernes forhold på det private område forvaltes af andre end dem selv, og det er altså også tilfældet med Grundejernes Investeringsfond.

Som hr. Søvnald var inde på, har investeringsfonden et generøst forhold til nogle af de organisationer, der repræsenterer ejersiden på boligmarkedet. Det er ikke tilfredsstillende, og det er især ikke tilfredsstillende, hvis man nu giver fonden ret til selv at fastsætte renteindtægter, som fonden så kan, om jeg så må sige, berige sig på.

Derfor vil jeg meget tilslutte mig de spørgsmål, som hr. Villy Søvnald har stillet, så vi får belyst, om det rent faktisk er rimeligt, at administrationsudgifterne hober sig op, om Grundejernes Investeringsfond gør det godt nok, og om der f.eks. kunne være brug for lejerindflydelse for at få lidt mere kontrol med udgifterne. Der er også spørgsmålet om rentefastsættelsen – om det virkelig kan være rigtigt, at det skal være Grundejernes Investeringsfond, som får tilbudt at kunne udlåne penge og så derefter selv kan fastsætte betalingen for det. Sådan har jeg opfattet lovforslaget, og det kan vist ikke være rigtigt, at vi skal vedtage en lov på den måde.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er jo somme tider lidt sjovt at konstatere, at Fremskridtspartiet og Enhedslisten og SF i og for sig meget ofte ser de samme problemer. Vi kommer som regel ud for, at vi har forskellige løsningsmodeller, men jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Keld Albrechtsen om et par ting.

Hr. Keld Albrechtsen gav udtryk for, at ansvaret for byggeskader bør placeres dér, hvor ansvaret retteligt hører hjemme. Kunne man ikke forestille sig, at vi med Enhedslistens hjælp kom frem til en ordning for fremtidigt byggeri, hvor man lavede en lovpligtig ansvarsforsikring? Så ville man i hvert fald spare skatteyderne for at deltage i det, vi bygger fremover.

Og så kan jeg ikke lade være med at undre mig over, at hr. Keld Albrechtsen med den ind-

sigt, han har i boligsammenhænge i både den almennyttige sektor og formentlig også i den private, er så overrasket over, at denne konstruktion med Grundejernes Investeringsfond har været et spørgsmål om, at hvis man vil have lidt for sig selv, må man også give de andre noget. Mere saglig begrundelse tror jeg såmænd ikke, der ligger i det.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Først vil jeg gerne takke for de tilsagn, der er kommet under behandlingen af dette lovforslag.

Som jeg har forstået udtalelserne – selv om jeg må have lov til at sige, at man er kommet lidt vidt omkring i forhold til selve lovforslaget, men det kan jo også skyldes, at det er det første lovforslag fra Boligministeriet, der er til behandling i denne folketingssamling – vil jeg gerne sige, at det, jeg har forstået, er, at både Venstre, De Konservative, SF og andre er indstillet på, at vi skal have dette lovforslag igennem.

Der er selvfølgelig stillet visse spørgsmål. SF og Enhedslisten har stillet spørgsmål om administrationen. Det kan vi afklare under udvalgsarbejdet. Det gælder også spørgsmålet om renten, som Boligministeriet i øvrigt skal være med til at fastsætte. Så er der endelig bindingspligten i § 2, som først og fremmest vedrører ejerlejlighedsejendomme. Jeg tror, vi skal afklare nogle af disse misforståelser under udvalgsarbejdet, så vi ved nøjagtig, hvad det er, det drejer sig om.

Det, som jeg synes er vigtigt at komme med af principielle betragtninger med hensyn til dette lovforslag, er for det første, at det er tilkendegivet, at vi gerne vil have, at Byggeskade-fonden dækker de udgifter, der vitterlig er for de mennesker, der bor i byggeriet. Det tror jeg at vi alle kan være enige i, og det er det, der er baggrunden for, at vi skal hæve fra 1 til 1,5 pct.

Det andet er selvfølgelig – og det er korrekt – at det er en offentlig udgift, som skal ydes af hensyn til den nødvendige standard.

Så kommer vi til fru Kirsten Jacobsens principielle bemærkninger, og her vil jeg gerne sige, at jeg er enig i det spørgsmål, og det kan vel ikke undre så meget. Jeg vil gerne sige til fru Kirsten Jacobsen, at jeg på mange møder rundt omkring i landet præciserer, at det er et ansvar, som både entreprenøren, bygherren og den tilsynsførende har, og det kunne man godt præcisere på forskellig vis i stedet for at skubbe ansvaret fra den ene til den anden. Når man ser på Byggeskade-fonden, er der jo forskel på, om det er en byggeskade, som er kommet på forskellig vis, eller om

det er byggesjusk. Og det er først og fremmest byggesjusket, jeg er ude efter, det kan jeg godt hilse og sige.

Jeg vil altså godt sige til fru Kirsten Jacobsen, at mange af de tanker, som hun har gjort sig på dette område, er mig ikke fremmede. Derfor ville det være interessant, om vi så lidt mere på ansvarsfordelingen og præciseringen af ansvaret for at undgå det antal byggeskader, som vi i hvert fald indtil nu har set. Det gælder for både andelsboligforeninger og det almennyttige byggeri, at mange af de ting kunne være undgået ved et forøget og fornødent tilsyn. Jeg behøver ikke engang at sige forøget, nej, et fornødent tilsyn. Det var det ene.

Dernæst har der også været spørgsmål af mere principiel karakter, som jeg synes skal med. Det er i det hele taget spørgsmålet om administrationen. Skal den nu være så dyr, som den ser ud til at være? Vi må undersøge, om der er nogle ting, der skal rettes. Men som det også er præciseret i bemærkningerne, drejer det sig først og fremmest om, at det er mange småsager, der skal bedømmes, og som dermed også skal behandles.

Endelig skal jeg sige til sidst, at der er en ting, der faktisk undrer mig lidt. Jeg er enig med hr. Keld Albrechtsen og hr. Willy Søvnald i, at det er lejernes penge. Det ved vi godt. Så skal man jo også glæde sig over, at de går til et godt formål. Jeg synes, det er lidt mærkeligt, at man fra SF og Enhedslisten ikke havde nogen som helst bemærkninger til, at den udvidede ramme, der skal være for udlån, bl.a. går til bevaringsværdige bygninger – det er for øvrigt også en hjertesag for Venstre, som man måske har overset i forbifarten – og til byøkologiske tiltag.

Jeg synes, man skal tage det hele med. Det er da ikke alting i et lovforslag, man kan lide, men et lovforslag er jo også en helhed. Og det, jeg har bemærket fra de forskellige ordføreres side, er, at sigtet er man enig i, og så kan der være del-elementer, som skal diskuteres. Misforståelserne klarer vi op under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg nåede ikke at få givet fru Kirsten Jacobsen et svar i første omgang, og nu er ministeren kommet med, synes jeg, en meget positiv melding om ansvarsspørgsmålet, som jo åbenbart de allerfleste her i salen er enige om rettelig til syvende og sidst hører hjemme hos byggeselskaberne. Jeg synes, det er meget spændende, om vi kunne komme videre ad den vej.

Det er også et svar til fru Kirsten Jacobsen: Der er Enhedslisten med, hvis det skulle vise sig muligt at få et gennembrud på det punkt.

Så skal jeg blot sige til boligministeren, at de bemærkninger, han efterlyste fra Enhedslistens og SF's side vedrørende byøkologien osv., skal han naturligvis have i hvert fald fra Enhedslistens side, men utvivlsomt også fra SF's side.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 32: Forslag til lov om ændring af lov om boliger for ældre og personer med handicap, lov om individuel boligstøtte, lov om leje og lov om boligbyggeri. (Plejeboliger m.v.).
Af boligministeren (Ole Løvig Simonsen).
(Fremsat 11/10 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jørn Pedersen (S):

Vi har her at gøre med et lovforslag, der har en meget smuk målsætning, nemlig at der skal opføres flere moderne plejeboliger, og det vil altså sige ældreboliger med tilhørende servicearealer, hvor der er tilknyttet personale.

Man ønsker med forslaget at gøre to ting: for det første at modernisere de utidssvarende plejehjem og omdanne disse til ældreboliger, for det andet at øge antallet af ældreboliger med tilknyttede servicearealer.

Lovforslaget består af følgende hovedelementer: